

Audiència. L'Any de la Fe. “L'Església ens dóna els ensenyaments per caminar bé”

El papa Francesc continua les audiències sobre l'any de la fe. En l'audiència del 18 de setembre parla de l'Església com a mare que ens orienta a la vida.

17/09/2013

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui torno a parlar de la imatge de l'Església com a mare. M'agrada molt aquesta imatge de l'Església com a mare. Per això he volgut tornar-hi, perquè aquesta imatge em sembla que ens diu no només com és l'Església, sinó també quin rostre hauria de tenir cada cop més l'Església, la nostra Mare Església.

Vull subratllar tres coses, sempre mirant les nostres mares, tot allò que fan, que viuen, i que pateixen pels fills, continuant amb allò que vaig dir dimecres passat. Em pregunto: què fa una mare?

Primer de tot ensenya a caminar en la vida, ensenya a caminar bé en la vida, sap com orientar els fills, mira sempre d'indicar el camí just a la vida per créixer i arribar a ser adult. I ho fa amb tendresa, amb afecte, amb amor, també quan cerca

redreçar el nostre camí perquè una mica anem d'un cantó a l'altre a la vida o prenem vies que menen a un precipici. Una mare sap què és important perquè un fill camini bé a la vida i no ho ha après en els llibres, sinó que ho ha après al propi cor. La universitat de les mares és el seu cor! Aquí aprenen com fer créixer els fills.

L'Església fa el mateix: orienta la vida, ens dóna els ensenyaments per caminar bé. Pensem en els deu Manaments: ens indiquen un camí a recórrer per madurar, per tenir punts fermes en la manera de captenir-nos. I són fruit de la tendresa, de l'amor mateix de Déu que ens els ha donat. Vosaltres podríeu dir-me: però són mandats! Són un conjunt de «no»! Desitjaria convidar-vos a llegir-los -potser els heu oblidat una mica- i després pensar-los en positiu. Veureu que es refereixen a la nostra manera de

captenir-nos envers Déu, envers
nosaltres mateixos i els altres;
precisament allò que ens ensenya
una mare per viure bé. Ens conviden
a no fer-nos ídols materials que
després ens fan esclaus, a recordar-
nos de Déu, a respectar als pares, a
ser honestos, a respectar l'altre...
Mireu de veure'ls així i considerar-
los com si fossin les paraules i els
ensenyaments que dóna la mare per
anar bé a la vida. Una mare no
ensenya mai allò que està malament,
només vol el bé dels fills, i això és el
que fa l'Església.

Desitjaria dir-vos una segona cosa:
quan un fill creix, es fa adult, pren el
seu camí, assumeix les seves
responsabilitats, camina on vol, fa el
que vol, i de vegades també passa
que se surt del camí i pateix algun
accident. La mare, sempre, en tota
situació, té la paciència de continuar
acompanyant els fills. Allò que
l'impulsa és la força de l'amor; una

mare sap seguir amb discreció, amb tendresa, el camí dels fills i també quan s'equivoquen troba sempre la manera de comprendre, d'estar-ne a prop, d'ajudar . Nosaltres -a la meua terra- diem que una mare sap «donar la cara». Què vol dir això? Vol dir que una mare sap «posar la cara» pels propis fills, o sigui, està impulsada a defensar-los, sempre. Penso en les mares que pateixen pels fills a la presó o en situacions difícils: no es demanen si són culpables o no, segueixen estimant i sovint pateixen humiliacions, però no tenen por, no deixen de lliurar-se.

L'Església és així, és una mare misericordiosa, que comprèn, que cerca sempre ajudar, encoratjar també davant els fills que s'han equivocat i que s'equivoquen; no tanca mai les portes de la Casa, no jutja, sinó que ofereix el perdó de Déu, ofereix el seu amor que convida a reprendre el camí també a aquells

fills que han caigut en un abisme profund. L'Església no té por d'entrar en les seves nits per donar esperança, l'Església no té por d'entrar en la nostra nit quan estem en la foscor de l'ànima i de la consciència, per donar-nos esperança. Perquè l'Església és mare!

Un últim pensament. Una mare sap també demanar, trucar a cada porta pels propis fills, sense calcular; ho fa amb amor. I penso en com les mares saben trucar també i sobretot a la porta del cor de Déu! Les mares pregunten molt pels fills, especialment pels més febles, pels qui ho necessiten més, pels qui a la vida han pres camins perillosos o equivocats. Fa poques setmanes vaig celebrar a l'església de sant Agustí, aquí a Roma, on es conserven les relíquies de la seva mare, santa Mònica. Quantes oracions va elevar a Déu aquella santa mare pel fill, i quantes llàgrimes va vessar! Penso en

vosaltres , estimades mares: quan pregueu molt pels vostres fills, i ho feu sense defallir! Seguiu pregant, encomanant els vostres fills a Déu. Ell té un cor gran. Truqueu a la porta del cor de Déu amb la pregària pels fills.

I així ho fa també l'Església: posa a les mans del Senyor, amb la pregària, totes les situacions dels seus fills. Confiem en la força de la pregària de la Mare Església: el Senyor no roman insensible. Sap sempre sorprendre'ns quan no ens ho esperem. La Mare Església ho sap.

Doncs bé, aquests eren els pensaments que volia dir-vos avui: veiem en l'Església una bona mare que ens indica el camí a recórrer en la vida, que sap ser sempre pacient, misericordiosa, comprensiva, i que sap posar-nos en les mans de Déu.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
lany-de-la-fe-lesglesia-ens-dona-els-
ensenyaments-per-caminar-be/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-lany-de-la-fe-lesglesia-ens-dona-els-ensenyaments-per-caminar-be/)
(08/08/2025)